

LA "CARAGLAÇADA" amb raquetes. Un trek de 3 o 4 dies, proper i màgic.

La ruta del Caracremada compta ja amb més de 4 anys d'història. Originàriament era un circuit de quatre a cinc dies de caminada a peu per les muntanyes del Pre-pirineu de l'Alt Berguedà i l'Alt Solsonès. En concret avarca els massissos de Rasos de Peguera, Serra d'Ensija, Serra del Verd, Serra de Port del Comte, Serra de Busa i, opcionalment, el Pedraforca.

Aquesta travessa, que ja s'ha consolidat amb força dins l'escenari de rutes de refugi de Catalunya, compta amb mapa propi (escala 1:30.000, editat per Piolet) i amb una web en diversos idiomes, que serveix de central de reserves.

Una de les curiositats de la ruta del Caracremada és que a l'hivern presenta una versió diferent. L'anomenada "ruta amb raquetes" o "Caraglaçada".

Aquesta versió hivernal, a diferència de la versió standard ja no és una ruta circular, sinó lineal. La part baixa del cercle de la travessa standard són muntanyes relativament baixes on costa molt trobar neu: voltants de Sant Llorenç de Morunys, Busa, Aiguadora...

Així doncs, la ruta hivernal comença i acaba en indrets diferents. Té el seu inici al coll de la Creu del Cabrer (Rasos de Peguera) i el seu final a les pistes d'esquí de Port del Comte. Concretament, a l'Hotel-Restaurant Golf Natura. La versió hivernal coincideix amb la standard en els indrets de pernотació, exceptuant la novetat de la nit a Saldes a l'hivern, que la ruta standard tendeix a evitar. Malgrat tot, el trajecte és molt diferent i coincideix en molt pocs trams. Es podria dir que si fem ambdues rutes (la standard i la hivernal), tindrem la ferma sensació de fer dues rutes diferents, malgrat coincidir en el massissos i en els refugis.

La ruta amb raquetes discorre per pistes i zones obagues, buscant els vessants on la neu tendeix a conservar-se millor i més temps, evitant així els cims, a excepció del darrer dia. Amb aquest recorregut ens estalviarem els possibles riscos que comporta la presència de neu a la part alta de les carenes i es redueixen el recorregut i els desnivells de les jornades, compensant així la manca d'hores de llum als dies curts d'hivern, així com el possible alentiment de la pròpia marxa a conseqüència de la neu.

La millor època per fer la ruta amb raquetes és des de mitjans del mes de desembre, fins a mitjans del mes de febrer. En aquestes dates ens assegurarem fer gran part del trajecte amb les raquetes calçades.

Difícilment podrem fer tota la travessa amb les raquetes, tot i que sempre hi ha excepcions. Tot dependrà de la sort que tinguem i...

evidentment, de la climatologia de l'any concret, darrerament, força variable. El més normal és trobar neu a les obagues situades per sobre dels 1.500 metres, i que les parts amb més incidència directa del Sol, estiguin nues.

Val a dir que també hi ha la possibilitat de fer la versió reduïda (3 dies), iniciant la travessa a Saldes enlloc d'iniciar-la a Rasos de Peguera, i adaptant així la possibilitat d'allargar-la un cap de setmana. És fantàstic poder gaudir d'aquest entorn en ple hivern, quan no acostumen a haver ni ponts, ni festes laborals o escolars.

El resum o síntesi de les 4 Jornades de la ruta hivernal (versió raquetes) és la següent:

1r dia: De Rasos de Peguera baixarem en direcció al despoblat de Peguera i seguirem el GR fins al mas de Cal Sec. Des d'aquest pujarem al Portell, a l'extrem occidental de la Serra d'Ensija i, posteriorment, descendirem per l'obaga d'Ensija fins la Pleta Palomera. Des d'aquí continuarem el descens fins al càmping Repòs de Saldes, on passarem la nit. Aquesta jornada acostuma a presentar neu a la baixada de Rasos fins a Peguera, i a tot el trajecte que discorre pel vessant nord de la Serra d'Ensija fins la Pleta Palomera.

Pakocrestas.com
portal de muntanya
botiga on-line

equipa els teus millors somnis
500 excursions i 500 ressenyes d'alpinisme

Pyrene-ice
neu, gel i mixte
al Pirineu

2n dia: Anirem a Saldes i pujarem direcció al mirador de Gresolet, tot seguint un GR. Des del mirador flanquejarem per la pista que transcorre als peus de la majestuosa paret nord del Pedraforca fins al Collell I, des d'aquí, descendirem en direcció oest a la vall de Cernerres, per tornar a travessar cap al sud pel Coll de Font Terrers, fins al poble de Gósol. Farem nit al molí de Gósol o al càmping Cadí Vacances. En aquest tram hi acostuma a haver neu, per tant, possiblement es pugui caminar amb raquetes durant tota la travessa des del mirador de Gresolet fins al Collell I i durant el descens inicial per la vall de Cernerres.

3r dia: Des de Gósol pujarem cap a l'est en direcció al Coll de la Mola, que traspasarem (seguint les marques del GR) per fer després un llarg flanqueig a l'obaga de la Serra del Verd, tot passant pel Pont de la Plana i l'anomenada Obaga Fosca. Arribarem al Coll de Port i ja per carretera (3 quilòmetres) anirem a fins al refugi de l'Arp, que és el final d'etapa. Des del refugi es pot gaudir d'unes postes de Sol inoblidables. Aquesta tercera etapa acostuma a presentar neu a tot el sector d'obaga de la Serra del Verd fins al Coll de Port.

4t dia: Pujarem fins a la Tossa Pelada seguint l'itinerari de raquetes habilitat per les pistes d'esquí nòrdic de Tuixent - La Vansa. Des de la Tossa Pelada, agafant direcció sud, assolirem el cim més alt de la Serra de Port del Comte. Posteriorment descendirem per l'extrem de les pistes d'esquí de Port del Comte sense necessitat d'haver d'entrar a les mateixes i, fins arribar a l'hotel Golf Natura, on podrem gaudir d'un bon dinar de fi de travessa i de comiat. Aquesta jornada acostuma a ser cent per cent practicable amb raquetes.

Per fer la ruta amb raquetes no caldrà piolet, però sí que poden resultar imprescindibles els grampons, sobretot en la segona jornada, en la qual passarem per les torrenceres glaçades de la cara nord del Pedraforca, que sovint converteixen part del camí en una veritable pista de patinatge.

En Caracremada, el personatge que ens ha inspirat a donar nom a la ruta, va ser el darrer maqui català que va lluitar contra el franquisme. Es tractava d'un llop solitari, lluitador i perseguit, que molt abans de morir crivellat a trets ja tenia ben clar quin seria el seu destí. En Caracremada, sobrenom amb el que es coneixia Ramon Vila, va néixer a al poble de Peguera, al Berguedà.

Ramon Vila Capdevila (Peguera, 1908 - Castellnou de Bages, 1963) conegut també amb els sobrenoms de Cara cremada, i de Peus llargs, va ser un anarcosindicalista de la CNT durant la Segona República Espanyola. Combatent en la resistència francesa durant la Segona Guerra Mundial i guerriller antifranquista fins la seva mort, l'any 1963. Va ser el darrer maqui que va plantar cara al franquisme. Sempre va demostrar un gran valor i atreviment, així com afany de coneixement del medi geogràfic. Fets que van permetre-li una llarga vida de clandestinitat i sabotatge al règim, fins que, en una emboscada a Castellnou de Bages, va caure mort per les bales de la Guàrdia Civil.

Des de l'organització de la ruta oferim la possibilitat de gestionar la integritat de les reserves amb un preu més econòmic, que inclou el següent: *Àpats i allotjaments de tota la travessa, mapa, una samarreta tècnica exclusiva de la ruta i un dossier informatiu, i a més, la possibilitat d'optar als diferents serveis extres del Càmping de Saldes, com ara la sauna i/o el jacuzzi.* Val a dir que la ruta va guanyant entes gràcies al tracte rebut pels excursionistes als diferents establiments de pernocta, així com pel bon menjar que ofereixen els mateixos. A banda, evidentment, per la màgia de l'entorn natural per on transcorre.

Trobareu més informació a la web: www.rutacaracremada.com, al facebook: Ruta Caracremada; enviant un mail a caracremada@live.com o trucant al telèfon 615626813.

Autor del reportatge: **Pako Crestas (Barcelona, 1969).**

Actualment viu al Garraf. Alpinista, excursionista i divulgador de temes relacionats amb la muntanya. Disseny i gestiona itineraris excursionistes com ara la Ruta del Caracremada.

Gestiona també la web www.pakocrestas.com, amb el projecte "*Catalunya. Un país, mil excursions*" i ressenyes d'alpinisme i escalada.

Ha publicat una vintena de llibres i mapes, així com un centenar de reportatges en revistes de muntanya especialitzades.

